

— Em là Manahim. Còn anh ?

— Đỗ Thanh.

Đỗ Thanh là tên giả ghi trong giấy thông hành của Văn Bình.

Chàng hôn nàng lần thứ hai. Lần này, Manahim gần chặt lấy người chàng. Mân mê làn tóc cắt ngắn, mềm mại của nàng, chàng nói :

— Trưa nay, em đi ăn cơm với anh nhé ?

Giọng nũng nịu, nàng hỏi :

— Ở đâu hả anh ?

— Đứng 12 rưỡi ở Sơn Bôn.

— Em phải làm việc đến 2 giờ chiều.

— Ồ, em xin bạn giám đốc nghỉ sớm một lát. Anh chờ em đứng 12 rưỡi. Em gạt đầu bằng lòng đi.

Như cái máy, nàng gạt đầu.

Huyết sáo miệng, Văn Bình ra ngoài. Bao nhiêu mối mệt tiêu tan hết, chàng cảm thấy sáng khoái và trẻ lại.

Mặt trời buổi sáng đã ló dạng trên biển. Vịnh Mani tràn ngập trong ánh nắng hồng. Trên miệng, trong áo của Văn Bình, còn đọng lại mùi thơm từ da thịt Manahim tiết ra.

-o-o-O-o-o-

XI

Nàng ca sĩ bí mật

-o-o-O-o-o-

Khi Manahim mở cửa phòng ăn của khách sạn Sơn Bôn, đồng hồ ngoài hành lang chỉ đúng 12 rưỡi. Ở Phi luật tân, bữa cơm trưa của xã hội thượng lưu thường bắt đầu từ 13 giờ.

Thực khách còn thưa thớt. Văn Bình đợi nàng bên cái bàn tròn, trải khăn trắng muốt, kê khuất vào góc.

Dường như Manahim đã chọn bộ xiêm y đắt tiền nhất và gọi cảm nhất để đi dùng cơm với chàng. Bộ dùi thon thon và đồ hồng của nàng không cần hóa trang bằng tất ni lông mịn màng cũng đủ làm mắt đàn ông sáng nhất thanh cận thị. Ngực nàng nở ra, nháy nhót sau làn lụa mỏng, như có ma lực bắt mọi người trong lữ quán xô ghế đứng dậy, bật ra tiếng sao miêng ngưỡng mộ. Khuôn mặt nàng không có vẻ quyền rũ nguyên tử của mình tinh mần bạc, tuy nhiên những đường cong khác thường trên thân thể

nàng lại quý giá gấp mười bức tranh bạc triệu của Sagan, Goi-a và Picatsô (1).

Văn Bình dìu nàng ngồi xuống cái ghế hình chữ T. Màu trắng của quần áo nàng làm nổi bật màu đen của đôi mắt và sợi tóc mềm mại.

Văn Bình mỉm cười:

— Anh rất hạnh diện vì Manahim.

Nàng đề môi:

— Anh cứ tăng bực em mãi. Em đau bằng vì hôn thê của anh.

— Em cũng biết nàng à?

— Sao lại không?

Chàng hỏi dò:

— Em nói dối. Đố em biết tên cô ta là gì?

Manahim đặt cái ví tay trắng xuống bàn:

— Anh còn đố em làm gì. Không tin, mời anh quay lại khách sạn Manila. Yêu cầu anh hỏi bất cứ nhân viên nào của khách sạn. Ai cũng biết tên nàng là Luz

Văn Bình giật nảy người như chạm giây điện. Một khi Manahim biết Luz, nàng đã biết câu chuyện cô vợ chưa cưới mà chàng nói hồi sáng là hoàn toàn bịa đặt. Nhìn thẳng mắt chàng, Manahim hỏi:

— Em muốn anh trả lời thật thà. Anh phải thật thà trước, rồi em mới thật thà. Cô Luz không thê là vợ hôn thê của anh. Vì lẽ dễ hiểu, nàng là một thiếu phụ đặc biệt mọi người sinh sống ở Mani ban đêm đều khét tiếng. Anh không có cái

(1) *Chagall. Goya. Picasso.*

phong độ biếng nhác, ỷ lại, và ngang ngược của gã đàn ông sống bám vào gái giang hồ.

Chàng thở dài:

— Xin lỗi em. Anh xin thú nhận là bịa đặt. Luz không phải là vợ chưa cưới của anh. Sở dĩ anh bịa đặt, vì sợ nói thật em sẽ không giúp.

— Anh muốn em giúp những gì?

— Điều anh cần biết nhất là những mẫu chuyện giữa Luz và phòng 367, hoặc với bè bạn bên ngoài.

— Thỉnh thoảng nàng mới dùng điện thoại. Nếu em rình nghe, em cũng không hiểu, vì họ nói với nhau bằng ngoại ngữ.

— Bả g tằng gì?

— Em giỏi tiếng Pháp, Ý pha nho và Nga. Em lại lóm lóm tiếng Nhật và Tàu. Họ dùng một ngoại ngữ lạ hoắc. Ngoài ra, họ còn đem thò âm vào nữa.

Bởi khách sạn bùng lên món cá tươi. Cá lư món ăn thịnh hành ở Phi Nhìn Manahim loay hoay với cái đĩa bạc trên đĩa cá lớn, Văn Bình bật ra câu hỏi tâm tình:

— Em có vị hôn phu chưa?

Nàng cười, lộ hàm răng trắng muốt và đều đặn:

— Rồi. Cũng như anh.

Lầu lộn với những thiếu phụ đầy kinh nghiệm quyến rũ đàn ông, chàng cảm thấy thơ thối khi được ngồi ăn bên nàng, quẩn quít, vô tư lự như cặp nhân tình trẻ. Tuy nhiên, một mối lo bùng

dây trong lòng chàng. Chàng bỗng hồi hận đã kéo Manahim, một cô gái ngây thơ và đại dốt, vào cơn lốc quỷ quyệt, khủng khiếp của nghề gián điệp tàn bạo.

Hồi nãy, chàng cố ý kéo dài bữa ăn để được trò chuyện hân mật với nàng. Nhưng bây giờ, chàng lại muốn kết thúc càng sớm càng hay. Nếu đối phương nhận diện được chàng thì tính mạng Manahim chỉ là con thuyền nan trên biển động, không biết bị đắm lúc nào.

Lấy cơ gọi bồi, chàng đứng dậy, nhìn quanh một lượt. Tuy không thấy hình bóng khả nghi, chàng vẫn chưa yên tâm. Chàng linh tính kẻ thù đang bám sát chàng, và sắp sửa chĩa mũi dùi về phía cô gái giữ điện thoại vô tội.

Từ loại nhạc kích động âm ỹ và gập gáp, cái máy hát tự động ở góc nhà ăn vừa chuyển sang một đĩa nhạc êm ái. Đang uống ca phê, đột nhiên Manahim đặt tách xuống, mắt sáng lên một cách lạ lùng. Bìn nhạc du dương vừa mở một cánh cửa trong tiềm thức nàng. Nàng nhớ lại một mẫu đối thoại giữa Luz và người bạn ở phòng 367.

Nàng nắm bàn tay Văn Bình, giọng chứa đầy băn khoăn :

— Anh muốn biết rõ về bà Luz làm gì ?

Đau từ « ba Luz » làm chàng sửng sốt. Chàng vặn lại :

— Sao ? Luz đã có chồng đâu mà em gọi là bà ?

Manahim cười ranh mãnh :

— Có chồng hay không, người giàu kinh nghiệm như anh phải biết. Em gọi Luz là bà vì Luz lớn tuổi hơn em nhiều. Đàn bà đẹp được nam giới lưu ý là chuyện dĩ nhiên. Nhưng em vẫn tin rằng anh chiếu cố đến Luz chẳng phải vì lý do sắc đẹp. Em vừa nhớ lại một chi tiết thú vị. Em chỉ bằng lòng nói ra nếu anh đừng tìm cách chối quanh nữa.

Chàng lắc đầu ngoa ngoán :

— Em đi sâu vào vụ này làm gì, vô ích. Anh không muốn em bị liên lụy vì chuyện không đâu. Thật đấy, anh không dám lừa em. Trong đời, anh dù g thủ đoạn đã nhiều. Lần này, anh không thể nhẫn tâm đem thủ đoạn xấu xa phỉnh gạt một thiếu nữ chân thành là em. Tuy em, anh không còn can đảm bắt em dính liêu tới vụ bà Luz nữa. Bữa cơm trưa này là cuộc hẹn hò đầu tiên, nhưng cũng là cuối cùng giữa đôi ta.

Mana vim không đáp, rút khăn mù soa chùi mắt. Văn Bình lặng lẽ đi ngang ra ngoài. Một chiếc tắc xi đậu lại, chàng mở cửa đỡ nàng lên. Trước khi xe chạy, chàng hỏi nàng :

— Em vừa nhớ ra việc gì ?

Ngần ngừ một lát, nàng đáp :

— Em có cảm tưởng người khách ở phòng 367 là chồng hiện thời của bà Luz. Có lần trong giây nói, họ gọi nhau là « mình » rất thân mật.

Văn Bình trách móc :

— Tại sao em không cho anh biết từ đầu ?

— Em tưởng chi tiết này không quan hệ. Và

lại, em mới nhớ ra xong. Bản nhạc nhẹ vừa cất lên khiến em nhớ lại một lần bà Luz gọi cho phòng 367, và trong cuộc diện đàm có tiếng nhạc dịu dàng như vậy.

Văn Bình hôn nhẹ lên trán nàng. Chiếc tắc xi sang trọng chạy khuất vào ngã tư. Chàng đứng một mình trên lề đường. Ánh nắng xế trưa như thiêu, như đốt, lấp lánh trên những ô cửa kính của khách sạn Senbon.

Giờ này, Lê Diệp đã ngủ say trong căn phòng gắn máy điều hòa khí hậu. Chặt lưỡi, Văn Bình quay lại khách sạn Manila. Chàng quyết khám phá ra đời tư của Luz, nàng ca sĩ bí mật.

Đến trước phòng 367, chàng dừng lại.

Áp tai vào ô khóa, chàng không nghe tiếng động nào. Sau một phút do dự, chàng đẩy cửa vào. Chàng hơi ngạc nhiên vì cánh cửa không khóa. Chàng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy căn phòng trống trơn, giường ghé bệ bộn, chứng tỏ khách trọ ra đi vội vàng, có lẽ không kịp bao cho quản lý lữ quán biết.

Về mặt ừ dột, chàng bước ra ngoài.

Ba phút sau, chàng gõ cửa phòng 267 ở tầng dưới. Người mở cửa là Luz bằng xương bằng thịt.

Nàng trân trân nhìn chàng, dường như không ngờ chàng đến thăm vào lúc này. Khác với buổi sáng ử oải, nàng tỏ ra nhí nhảnh và dễ dãi khiến người mới quen có thể lầm nàng là một thiếu nữ kho khéo.

Nàng mặc áo ni-lông trắng toát, may theo

kiểu mới nhất Ba Lê, trên đầu gối một tắc, khoe khoang cặp giò tròn trịa và đù đốn, và những bàn chân đỏ hồng xinh xắn, như được tạo hóa nặn ra để xô vào giày dép nam vàng, và đặt lên thảm xe hơi lông lầy.

Luz chìa bàn tay đeo găng trắng ra. Chàng nắm lấy, kéo sát vào người. Nàng ngoan ngoãn nhận cái hôn rất lâu trên môi. Văn Bình cố dò xét trong luồng mắt thỏa thuận của nàng, song không tài nào tìm ra một tạo dáng giả tạo. Tuy là một thiếu phụ từ chiếu giang hồ, thanh thạo trong nghề quyến rũ đàn ông, thái độ cởi mở của nàng chứng tỏ nàng đối với chàng thành thật.

Điu chàng ngồi xuống đi vắng, nàng thổ thổ :

— Anh đến bất ngờ quá. Suyt nữa, em đi vắng chúng mình không được gặp nhau.

Văn Bình nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ vào cái cổ ba ngàn quý phái. Nàng run lên như nhiễm lạnh. Đoan, nàng ôm chầm lấy chàng :

— Em nhớ anh phát điên. May mà anh đến trưa nay.

Văn Bình bế gọn nàng vào lòng. Rồi ném nàng xuống cái đệm dày một tắc.

Nàng lim dim mắt nhìn chàng. Chàng bằng khoáng nở lại cuộc vui giữa hai người trong khách sạn Thông Reo, trên ngọn đồi Bagbiô mát rượi.

Luz như trái đu đủ chín mọng, được cắt trần từng khoanh dày nước ngọt, và bày trên đĩa sứ trắng tinh, chờ khách tài hoa thưởng thức. Nếu miếng đu đủ ướp lạnh tan ra thành mùi vị ngọt

ngào, say sưa. khi bỏ vào miệng thì thân thể thơm tho và mềm mại của Luz trong vòng tay rắn chắc của Văn Bình dường như biến ra chất say và chất mát, ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Tiếng điện thoại reo trên bàn làm hai người tỉnh mộng. Luz hốt hoảng ngồi dậy, quần khăn tắm ngang người, đoạn chạy lại phía đặt ống nói. Văn Bình thấy nàng nhăn mặt, ra vẻ khó chịu. Rồi không thốt nửa lời, nàng hạ ống nói xuống giá.

Văn Bình lẳng lẳng châm thuốc Salem. Ở góc phòng, Luz đã mặc xong quần áo. Tô môi xong, nàng nói :

— Em bận việc, phải đi ngay. Xin anh tha lỗi cho em.

Chàng từ từ đứng dậy. Đàng trai lơ, nét mặt chàng bỗng chuyển ra nghiêm nghị và tàn nhẫn. Chàng dẫn từng tiếng :

— Đùa xong rồi, bây giờ đến thật. Anh đến gặp em với mục đích rõ rệt. Em thừa hiểu đó là mục đích nào.

Luz cười nhạt :

— Em cứ tưởng anh có cảm tình đặc biệt với em. Tui thân em ghê !

— Không, anh không chối cãi. Anh công nhận có cảm tình đặc biệt với em. Tuy nhiên, công việc là công việc. Anh cần hỏi em một câu, chỉ một câu thôi. Tên thật em là gì ? Vì thật ra em không phải là bà Luz.

— Anh muốn biết tên thật của em ư ? Vàng.

em xin chiều anh. Nhưng trước khi trả lời, em yêu cầu anh công bằng một chút. Tại sao anh được quyền tự xưng là U Maun, thương gia Diến Điện ở Baghió, là Đỗ Thanh, ở Mani, còn em anh lại không cho phép mang tên Luz ? Hay là tên Luz không hợp với sở thích của anh ? Em đổi tên khác nhé ?

— Em đừng đánh trống lảng.

— Anh cũng vậy. Anh chịu khai tên thật em mới bằng lòng nói.

— Em đừng bắt anh có cử chỉ thô lỗ. Trước một người đàn bà có nhan sắc khuynh thành như em, bất cứ người đàn ông nào cũng phải lịch sự. Anh rất muốn lịch sự. Tuy nhiên...

— Anh dọa giết em phải không ? Hừ, anh tự tin ghê ! Anh đừng quên đây là thị trấn Mani. Em sống ở đây đã lâu, đã thuộc từng hẻm nhỏ, từng tiệm ăn trà bình. Và lại, em phạm lỗi nặng nào mà anh dọa giết ?

— Em ráng nhớ lại xem. Em móc túi anh lấy ví tiền ở khách sạn Thông Reo làm gì ? Dĩ nhiên, em không cần tiền. Sáu ngàn pêsô ở cái xứ người khôn của khờ này chẳng phải ít. Thế mà em không thèm lấy. Cái người đã đeo ở cổ chuỗi hạt soàn trị giá năm ngàn đô la, ở tay cái đồng hồ Omega bốn ngàn đô la, đã sắm hàng ngàn đô la đồ gỗ và tranh ảnh cho một phòng ngủ khách sạn, khó thè ròn tay ăn cắp sáu ngàn pêsô, nghĩa là chưa đầy ba ngàn đô la. Tất việc móc ví ở khách sạn Thông Reo phải chưa đựng thêm ý nào khác.

—Ồ, em cho là chuyện thường. Anh không nên ngạc nhiên, vô ích. Khi nào có thời giờ, em sẽ nói rõ anh biết. Thôi, phiền mãi, em còn việc bận. Chào anh, em đi đây.

Văn Bình chặn lấy cửa, nét mặt đanh lại :

— Anh chỉ cho em ra khỏi nơi này sau khi em trả lời đầy đủ những câu hỏi của anh.

Luz lại thở dài ngao ngán :

— Lúc này, anh chỉ hỏi em một câu. Bây giờ, anh lại bắt em trả lời tất cả. Dầu sao anh cũng không phải là nhân viên công lực, và em không phải là tội nhân.

— Em trả lời đi. Tên thật của em là gì ?

— Em không ngờ anh khó tính đến thế. Nói ra, anh sẽ không tin song từ ngày gặp anh, em vẫn muốn đời ta sống đẹp dễ như thế này mãi. Sau này có dịp, anh sẽ hiểu em nhiều. Và khi ấy, anh mới hiểu rõ lòng em.

— Anh hiểu quá rõ rồi.

— Chưa. Anh chưa hiểu gì hết.

— Hừ, em là người đóng kịch tuyệt giỏi.

— Cũng vì tất giỏi bằng anh.

Giương mặt lì lợm, tàn nhẫn, Văn Bình cho tay vào túi áo trong, rút ra con dao ăn lưỡi tự động. Lưỡi dao nhỏ xiu như lá tre non vọt ra khỏi cán, khi chàng bấm nhẹ vào cái nút.

Giọng chàng sắc hẳn :

— Anh nói mãi mà em vẫn cứng đầu. Giờ đây, miễn cưỡng anh phải làm mạnh. Mời em ngồi xuống ghế rồi chúng ta vào chuyện.

Nàng nhún vai, giọng khinh bạc :

— Ái chà, anh có con dao nhọn ghê ! Dân anh chỉ thường dùng loại dao bấm dử tợn này để hiếp đáp dân bà con gái yếu đuối trong khu Pasay. Song, anh lầm rồi. Thứ khí giới khời hải này chỉ dọa nổi những người khờ khạo. Rằng em, em không bao giờ thay đổi ý kiến, dầu đứng trước khẩu đại liên. Kề ra, em không muốn trở mặt, vì em luôn luôn có cảm tình đặc biệt với anh, nhưng vì anh xử tệ trước, miễn cưỡng em phải tự vệ.

Văn Bình chưa kịp đáp, cửa buồng tắm đã mở toang. Một gã đàn ông cao lớn chĩa khẩu tiểu liên đen ngòm vào người chàng.

Luz mỉm cười :

— Anh thấy chưa ? Anh giỏi võ đến đâu cũng không hy vọng thoát khỏi tràng đạn tiểu liên K-50. Nhân viên của tôi bắn súng rất giỏi, tưởng không cần giới thiệu dài giọng, vì anh thừa biết. Tuy vậy, tôi không thể ra lệnh bắn anh gục ngã. Tôi tin anh còn đủ trí phán đoán để tìm hiểu nguyên nhân.

Văn Bình dờ ra như khúc gỗ. Câu chuyện vừa bị đảo ngược, từ thế kẻ thắng chàng bị đẩy vào thế kẻ bại. Quả Luz nói đúng, lưỡi dao tí hon của chàng chỉ là món đồ chơi vô nghĩa trước mũi K-50 dữ dằn và lợi hại.

Gã cao lớn nghiêng đầu :

— Mời ông cất lưỡi dao vào túi, đồng thời ông tránh sang bên cho bà Luz đi.

Hết-phương phản công, Văn Bình đành ngồi

xướng ghế. Luz bình thân mở cửa đi ra ngoài. Ở lại trong phòng với Văn Bình, gã cao lớn ra lệnh cho chàng lùi vào buồng tắm. Bị lừa một cách thảm hại, Văn Bình đành riu riu vâng lời, tuy vẫn rình cơ hội quật lại.

Văn Bình vào buồng tắm thì gã cao lớn mở cửa ra ngoài hành lang. Chàng nghe « cách » một tiếng : tiếng khóa đập lại. Ở mép cửa, hai cái đinh vít đã được đóng sẵn. Chắc gã cao lớn đã luồn ống khóa qua hai vòng tròn đinh vít, khóa chàng trong phòng. Vào trường hợp này, chàng chỉ còn lối thoát duy nhất : nhảy cửa sổ.

Văn Bình vô trí, thở dài não nuột. Trèo cửa sổ, nhảy xuống vườn, chàng phải mất ba phút đồng hồ. Thời gian này quá đủ cho gã cao lớn và Luz rời khách sạn bằng xe hơi.

Tiếng động cơ xe hơi nổ ròn rã. Tiếng thảng kêu ken két. Đó là hai bằng chứng chua xót về cuộc đấu trí thất bại của chàng với nàng ca sĩ kỳ lạ.

Ngoài trời, nắng vẫn chói lọi. Xa xa, mặt biển gợn bọt trắng xóa. Mùi sơn phấn, mùi da thịt của người đẹp còn phảng phất trong phòng.

.....

Văn Bình thét lên một tiếng rồi tỉnh dậy, bỏ hơi vã như tắm. Chàng đang nằm trên chiếc giường sang trọng của lữ quán Bay View. Lê Diệp ngồi ở chân giường, hí hoáy chùi nóng súng lục. Văn Bình mang máng nhớ lại cơn mơ quái gở hồi này.

Lê Diệp don đả :

— Anh dậy rồi ư ? Gớm, tôi cứ tưởng anh ngủ đến mai mới tỉnh.

Văn Bình hỏi bạn :

— Máy giờ rồi anh ?

— 10 giờ đêm.

Văn Bình không tin, hỏi lại :

— Có lẽ đồng hồ anh hỏng. Tôi mới chợp mắt được một lát. Anh hỏi phòng tiếp tân xem mấy giờ ?

Lê Diệp cười ngất :

— Anh thử nhìn đồng hồ tay của anh xem.

Quả là 10 giờ đêm. Trong thời gian công tác, chàng lợi dụng ban ngày để nghỉ lấy sức là thường, nhưng ít khi chàng ngủ một mạch 6 tiếng, và giấc ngủ bị quấy rầy bởi mộng mị kinh khủng.

Văn Bình cúi đầu dưới vòi nước lạnh một hồi lâu mới tỉnh hẳn. Thấy Lê Diệp vẫn bận bịu với khẩu súng, chàng băn khoăn :

— Lạ quá ! Tôi định nhìn là trời còn sớm.

Nếu không giật mình, tôi còn ngủ nữa.

Lê Diệp ngẩng đầu :

— Tại tôi tiêm thuốc maxitông cho anh.

— Vì sao anh lại tiêm maxitông ? Tôi uống lầm thuốc ngủ phải không ?

— Chứ còn gì nữa. Lần sau, yêu cầu anh bỏ cái thói ăn uống la cà với người lạ đi. Dầu sao, anh nên cảm ơn cô bạn gái dễ thương kia. Nếu có ta không gọi giây nói, tôi đâu biết anh uống lầm thuốc ngủ cực mạnh.

— Cô bạn gái nào ? Á, hay là Manahim ?

— Không phải. Cô tá xưng là Luz.

Văn Bình nhắc lại :

— Anh nói sao ? Luz phải không ?

Lê Diệp túm túm :

— Có Luz ở khách sạn Thông Reo ấy mà !

Anh mất trí hay sao mà hỏi đi, hỏi lại nhiều lần như thế.

— Tôi loạn óc rồi cũng nên. Luz điện thoại cho anh hồi mấy giờ ?

— Anh về phòng, nằm ngủ được một lát thì nàng gọi. Đứng ra, nàng muốn nói chuyện với anh. Nghe tôi nói là anh ngủ thì nàng dẫn tôi tiêm thuốc maxitong ngay cho anh. Nàng bảo là anh uống lầm huyết ky pha thuốc ngủ tại khách sạn Manila. Thứ thuốc ngủ này có một công dụng đặc biệt : hễ ai uống vào, gân cốt sẽ mềm nhũn, rồi nửa giờ sau ngủ mê mết.

Văn Bình chợt nhớ ra. Luz rót cho chàng một ly huyết ky đầy ắp và đổ vào miệng chàng, trong một dáng điệu âu yếm như vợ với chồng. Thảo nào chàng không còn sức phóng lưỡi dao bá phát bá trúng vào gã cao lớn cầm tiêu liên !

Tại sao Luz thuốc ngủ cho chàng ? Nàng là ai ? Nếu đã lừa chàng uống thuốc ngủ tại sao nàng còn gọi điện thoại cho Lê Diệp dẫn giải độc bằng maxitong ? Nếu là kẻ thù, tại sao nàng không bỏ xi-a-nuya, hoặc một độc dược gồm ghê khác vào rượu, mà lại dùng thuốc ngủ vô thưởng, vô phạt ?

Lê Diệp dang háng, đoạn hỏi :

— Luz yêu anh lắm phải không ?

— Phải, sao anh biết ?

— Nguyễn Hương tâm sự với tôi. Nàng nhờ tôi nhắc lại với anh nên cần thận Luz không phải là tay tâm thương đầu.

— Tôi biết rồi. Nhưng giờ đã muộn. Con chim lạ bay bằng mắt rồi, không còn hy vọng bắt lại nữa.

— Anh nghi ngờ Luz ư ?

— Tôi nghi ngờ nàng từ khi ở Baghió. Nhưng từ lúc gặp nàng lần thứ nhì ở Mani, tôi đã có một kết luận rõ rệt. Tôi tin rằng Luz lấy vì tiền của tôi để kiểm soát giấy tờ.

— Nghĩa là theo sự suy diễn của anh, nàng phải là nhân viên gián điệp ?

— Đúng thế. Anh còn lạ gì ? Giấy tờ tùy thân của chúng ta được phủ một hóa chất riêng, người lạ lấy trộm, đem chụp lại, mặt giấy sẽ đổi màu. Căn cứ vào chi tiết này, tôi biết Luz chụp lên giấy tờ trong ví của tôi.

— Anh còn bằng cứ cụ thể nào nữa không ?

— Phạm trong nghề này, đến khi tìm được bằng cứ cụ thể kẻ thù đã cao bay xa chạy, hoặc thân mình đã xanh cỏ. Tuy vậy, về hành tung của nàng, tôi khám phá ra một điểm khá kỳ quái. Từ già Baghió, tôi về Mani gặp anh và ông Hoàng. Nói chuyện với ông Hoàng xong, tôi xuống đường thì gặp Luz. Tôi gặp nàng ở hành lang khách sạn Senbơn. Nàng nói là ngẫu nhiên gặp tôi. Nàng còn

nói sở dĩ nàng vào Senbon là để chải tóc. Chả trong khách sạn có một tiệm uốn tóc nổi tiếng mà...

— Tiệm Michael's phải không ?

— Phải. Tuy nhiên, tiệm này đã đóng cửa từ một tuần nhật. Nghe đâu, người chủ xuất ngoại vắng. Thế mà Luz nói là vừa ở tiệm uốn tóc ra.

— Tức là nàng nói dối.

— Phải, nàng đã nói dối. Nàng cố ý đến Senbon để gặp mặt tôi. Vì sao nàng biết tôi ở Senbon ?

— Là thật. Anh ngờ ai không ?

— Một mất, mười ngờ là dĩ nhiên. Song tôi chưa dám chắc. Tôi hy vọng nội đêm nay sẽ tìm ra. Hiện nay, tôi biết rõ Luz liên quan đến công tác mà chúng mình đang theo đuổi.

— Nàng thuộc phe nào ?

— Tôi chưa thể trả lời dứt khoát.

Văn Bình nhìn lại đồng hồ. Chàng giục bạn :

— Đến giờ rồi. Ta đến chỗ hẹn với Valép thì vừa.

Lê Diệp cất khẩu súng vào túi da dưới nách :

— Liệu Valép thành thật không anh ?

— Valép ấy à ? Làm nghề này, thành thật là tự ký tờ giấy khai tử. Cũng có thể hẳn thành thật, song chỉ thành thật đến một mực độ nào đó, cốt làm chúng mình tin, thế thôi. Họ là ngu hãn mới dối bộ mặt mã lấy Cáclốt ! Valép đâu đến nỗi ngu, phải không anh ? Tất hẳn đã đoán trước chúng mình sẽ chơi một vở.

— Thật là kẻ cắp bà già gặp nhau !

— Nhưng ai là kẻ cắp, ai là bà già ?

Lê Diệp ném mẩu xi gà đã tắt qua cửa sổ :

— Cái đó còn tùy. Thôi, chúng mình đi đi.

Gió mát dưới vịnh Mani thổi lên rào rào. Văn Bình đã lấy lại sức lực bình thường.

Lê Diệp lái chiếc binh bạch Hạc lay cực mạnh qua những đường phố ngoằn ngoèo, tranh tối, tranh sáng.

Đến khu thành cổ Tây ban nha đối diện với bờ biển, Lê Diệp tắt máy. Xưởng xe, Văn Bình bảo bạn :

— Tôi đến trước. Chúng mình áp dụng đúng kế hoạch đã vạch.

Kế hoạch của Văn Bình rất giản dị. Lê Diệp sẽ đi sau, lần tránh khôn ngoan cho tay sai của Valép không thể nhìn thấy. Tới chỗ hẹn, liệu thời cơ, Văn Bình sẽ đoạt bộ mặt mã trong tay Valép.

Văn Bình ngậm thuốc lá phì phèo, dẫn vào khu Thành cổ. Lòng chàng vẫn chưa hết lo ngại. Nếu Valép đa nghi đến hai tay không, hoặc giả bộ mặt mã chỉ là cái bẫy quỷ quyết thì kế hoạch của Văn Bình trở thành sỏi hồng, bông không.

Khu Thành cổ chìm trong bóng đêm mù mịt. Sau cuộc phản công của quân đội Mỹ vào Mani trong thế chiến thứ hai để đánh đuổi quân đội Nhật, đại bác 380 ly đã biến trung tâm lịch sử Tây ban nha này thành nơi hoang vắng, điêu tàn. Hàng trăm gia đình nghèo còn sống chui rúc dưới hầm của ngôi thành cổ kính. Valép chọn một

đường hầm bí mật làm nơi tiếp xúc với Văn Bình.

Trèo qua một đống gạch vụn, chàng rảo bước như người chạy. Chàng có đặc tài đi nhanh trong bóng tối không sợ vấp ngã.

Phía trước, lù lù một đống gạch lớn và một miệng hầm tối om. Như đã hẹn với Valép, Văn Bình bấm đèn pin, rọi một vòng, trước khi bước xuống.

Cầu thang xi măng tròn ốc long lở, hần thiêu dẫn chàng xuống một đường hầm ướt át, mốc meo, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Mũi có hàng ngàn địa diêm thuận tiện, tại sao Valép muốn chàng vào khu Thành cổ rừng rợn ? Phải chăng hần muốn làm việc âm mưu ?

Văn Bình cười một mình. Chàng không phải là điệp viên măng sữa để Valép phỉnh gạt dễ dàng. Chàng cho rằng Valép thích nếp sống quái đản, nên hẹn chàng vào Thành cổ, cũng như hần thuê tòa nhà đầy ma quỷ gần nghĩa trang I-ô-ma.

Bỗng một tiếng động nổi lên.

Đó là tiếng giày. Tiếng giày sền sệt đi tới. Rồi một ánh đèn bấm lóe lên.

Văn Bình nhận ra gã người Phi nhỏ thó, xấu xí, thuộc viên của Valép. Thấy hần, chàng gắt :

— Valép đâu ?

Hần đáp liền :

— Valép đến sau. Ông ấy nhờ tôi hỏi ông đã mang Cáclốt theo chưa ?

— Các anh trao tài liệu cho tôi, rồi có Cáclốt. Gã người Phi nói, giọng bình thản :

— Tôi mang sẵn bộ mặt mã trong người.

Văn Bình lửa đề châm thuốc. Chàng có cảm giác là Valép đang mai phục đầu đây.

Chàng hỏi :

— Tài liệu đâu ?

Gã người Phi cười khả ố :

— Anh đoạt mất thì sao ? Ông Valép đã dặn rõ ràng. Tôi chỉ đưa tài liệu cho anh sau khi nhận điện Cáclốt. Tuy nhiên, để tỏ sự thành thật, tôi sẵn sàng đưa trước phần nửa tài liệu. Anh có đủ thời giờ ở đây xem xét là thật hay giả.

Nói xong, hần trao cho chàng một cái phong bì. Một tay đỡ phong bì, tay kia chàng rút súng ra nhanh như chớp. Dí súng vào hông hần, chàng quát :

— Valép ở đâu ? Anh phải đưa tôi đến.

Hần đáp bằng tiếng cười ghê rợn :

— Tôi đã nói rõ mà anh không chịu nghe. Nếu anh muốn gặp ông Valép, tôi cũng xin chiều, tuy nhiên...

Hần làm thinh. Lẳng lẳng, hần trèo lên bậc thang xi măng. Văn Bình theo sau, ngón tay đặt sẵn lên cò súng, chuẩn bị nhả đạn.

Năm phút sau, hai người tới một con đường nhỏ. Dưới ánh điện mờ mờ. Văn Bình thấy một cái xe hơi. Trong xe, không có người ngồi.

Chàng giật mạnh cánh tay gân guốc của gã người Phi làm hần loạng choạng :

— Anh nói là dẫn tôi gặp Valép kia mà !

Gã người Phi nhăn mặt, ra vẻ đau đớn :